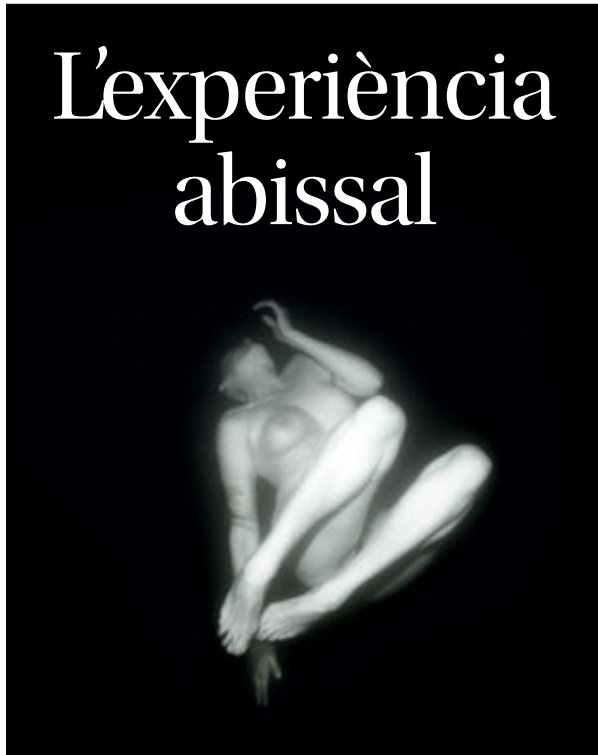

FUNDACIÓ VILA CASAS ► L'ARTISTA DE BLANES MAYTE VIETA EXPOSA UNA ÀMPLIA SELECCIÓ DELS SEUS TREBALLS.

Flotació mística
 ► A Mayte Vieta la reconeixem, en especial, per les seves imatges de cossos ingràvids suspesos en una mena d'estat de placidesa amniòtica que ens recorda els nostres orígens submarins.

L'experiència abissal

MAYTE VIETA

► **Espai VolART2, Barcelona.** Carrer Ausiàs March, 22. ☎ **Fins al 20 de juliol.** Horaris: www.fundaciovilacasas.com

EUDALD CAMPS

■ Retrobar la millor versió de Mayte Vieta (Blanes, 1971) és una gran notícia. No és que hagués desaparegut, però sí que havia desacelerat una presència que, al llarg de la primera dècada del nou mil·lenni, gairebé era aclaparant (la mitja dotzena llarga d'exposicions que va protagonitzar el 2010 l'haurien situat al capdamunt d'un hipotètic rànquing de proliferitat). Amb tot, fa cosa de tres o quatre anys –i pels motius que sigui–, Vieta s'ha dosificat i, de manera anàloga, ha essencialitzat un discurs que, de fet, mai havia estat superflu o banal: la seva relació amb la imatge parteix d'un sentit de la transcendència que troba en el repliegament subjectiu el punt de partida per explorar aquelles velles qüestions destinades a recordar-nos, com diria Blaise Pascal, la nostra insignificança. Ens referim al temps, per descomptat, i als seus inevitables estralls («...ha pasado el tiempo / y la verdad desagradable asoma: / envejecer, morir, / es el único argumento de la obra», va concloure Gil de Biedma a *No voleré a ser joven*). Però Vieta – i en aquest sentit la seva obra no és una

vanitas– no només s'interroga sobre la temporalitat: la seva figura és la d'una *dona d'aigua* que ens arrossega a les profunditats amniòtiques d'un lloc on la flotació aconsegueix derogar l'esdevenidor (d'això es queixava Søren Kierkegaard: «En el món sóc capaç de nedar, però resulto massa pesat per a la flotació mística»).

Encerta de ple, per tant, el prologuista del catàleg Martí Peran quan enconta la seva reflexió a propòsit de Vieta citant John Milton –poeta de la pèrdua–, al mateix temps, quan ens recorda que la pobresa d'experiència «és l'apoteosi de la banalitat». D'això es tracta: a diferència del *Jo* transcendent de Vieta –en el sentit que aspira a la suspensió temporal–, les exigències del *Jo* sotmès als imperatius del desig són, sense anar més lluny, el motor econòmic del nostre sistema capitalista. No escoltem als poetes romàntics –Milton, Blake, Wordsworth, Coleridge...– ni, més proper encara, el controvertit Freud: el nostre preuat *Jo* és precisament el resultat d'una escissió, d'una separació d'aquella «comunió amb el tot» que el pare de la psicoanàlisi va denominar –prefigurant les metàfores líquides que avui s'han posat de moda– «sentiment oceànic»; un sentiment, per cert, que té la seva arrel primera en l'estat prenatal, en la dolça i càlida flotació amniòtica de la qual parlàvem. Una experiència abissal.